

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

(Ανέκδοτον)

Β'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Αυτή ήταν η ζωή του αντρείωμένου τα πρώτα χρόνια μετά το γάμο του. Δεν τον έβγαζε απ' την τάξη παρά κάπου-κάπου κανένα καυγάς. "Ε, τότες πιά μπορούσε να τον περμένη η Λουίζα γιά να φάνε το μεσημέρι, κι' εκείνος να παίξη τά σιατρά, ταμπορωμένος πίσω από καμιά κολόνα της Πλατείας Ρούγας. Μ' από τον καιρό που παντρεύτηκε, τέτοιο πράγμα δεν έγινε παρά μιά-δυό φορές. "Οχι πώς ο αντρείωμένος είχε φρονιμίει η πώς φύλαγε τη ζωή του γι' αγάπη της Λουίζας. Μά είπαμε πως ο αντρείωμένοι είχαν πάρει να τον προζαλούν' κι' έλειπα έτυχε, τα δυό η' τρία εκείνα χρόνια να είχε ήσυχα κι' ειρηνικά. Ούτε βουλευτιζές, ούτε δημαρχιζές εκλογές είχαν γίνει.

Λέγοντας λοιπόν του Τζώρτζη να περάσει στις δέκα, η Λουίζα ήταν σίγουρη πως ο άντρας της δεν θα πήγαινε να τους πιάσει. Μά ούτε η Φροσύνη θάπαυσε ειδηση, που την ώρα εκείνη βρισκόταν πάντα στο πρωτόβλνι.

Ήταν μιά βροχερή νύχτα του Μάρτη. Πυκνά μαύρα σύννεφα, άστραπές, βροντές και μπόρες ορημητικές, σαν τα πρωτοβρόγια. "Ο Τζώρτζης τάμψησε όλα κι' έστρασε στην ώρα, με το καπέλλο ως ταυτιά και με την ομπρέλλα ως το καπέλλο. Στους δρόμους ψυχή. Τα φανάρια έκαναν χίλια παιχνίδια με τις στάλες του νερού στον άερα, και με τα καλντριμίμα που γυάλιζαν πελαγωμένα. "Η Λουίζα είχε κατεβεί σαν τη γάτα στη ματσία και στεκόταν πίσω απ' την ξωπορτα προσμένοντας. "Αμ' άκουσε θήματα, την άνοιξε λιγάκι, κοίταξε απ' τη χαραμάδα, γνώρισε μέσ' στη βροχή τη σιλουέτα του νέου και διαπλάτωσε γοργά το πορτόφυλλο. Γοργά κι' εκείνος μπήκε. "Η πόρτα ξανάλεισε. Και στη μικρή ματσία, που μόλις τη φώτιζε ένα νυσταγμένο καντήλακι, βρέθηκαν οι δυό τους. Πρώτη του μίλησε κείνη, σά θυμωμένη:

"Έλα, γλίσγορα! Τ' είν' αυτά που μου γράφεις; Τί θέλεις να μου πής; Λέγε:

"Ω, θέ μου! Έκαμε ο Τζώρτζης τόσο βιαστική;...
— Μ' από στιγμή σε στιγμή μπορεί να γυρίσει ο άντρας μου.
— Α, μιά! Έγώ ξερω πως ο άντρας σου άρχει ακόμα...
— Αδιάφορο! να μου πής τί θέλεις και να φύγεις!

— Γιατί μου μιλεις με θυμό;
— Και πως να σου μιλήσω; Είνε πράγματ' αυτά;... Μου στέλνεις γράμμα μ' ένα παιδι του δρόμου. "Υστερ' άπαιτείς να κατεβώ στην πόρτα, γιά να μου πής όσα δε μούγραφες. Με κάνεις και κατεβαίνω. Κι' αν αυτή την ώρα, από ά τ σ ι ν τ ε ν ε, γυρίσει ο άντρας μου και μές σμπλάξη εδώ; Κι' αν ξυτηγή η δουλεύτρα και μές άκούση;... Τι γίνουμαι;...
— Μά έσύ μου είπες να περάσω αύτη την ώρα... Δεν μπορεί να μην έπηρες τα μέτρα σου...
— Κανένα μέτρο! Κάνω γι' αγάπη σου μιά κουτουράδα... μιά τρέλλα που μπορεί να μές στοιχίση τη ζωή!

— Για μένα δε με μέλει! Σ' αγαπώ τόσο πολύ, μιά τόσο πολύ, που ευχαρίστως θυσιάζω τη ζωή μου γιά ένα σου φιλί!
"Η φωνή της μαλάκωσε, ή ματιά της γλύκανε
— Άλήθεια, Τζώρτζη;... "Έτσι είπα κι' έγώ... Γιά να μη φοβάται αυτός, θά μάγαταί πολύ... Και κατέβηκα. Άλλά... να τό ξερήης: γιά πρώτη και τελευταία φορά!

'Ο Θάνας ο Γκλέουρας έκατσε στην ταβέρνα κι' έγραφε ένα μπουκετί...

— Δε μάγαταί λοιπόν και σύ;
— Μη με ρωτάς. Έγώ αγαπώ τον άντρα μου.
— "Όμως γι' αγάπη μου κατέβηκες. Τό είπες μόνη σου...
— "Ε, μά δεν μπορούσα νάρνηθώ μιά τόση χάρη σ' έναν άνθρωπο που βάνει σε κινδύνο τη ζωή του γιά μένα!...
— Για ένα σου φιλί!
— "Οχι, φιλί όχι! Να μού μιλήσης μόνο...
— Και γιά τελευταία φορά;
— Ναί!
— Τότε... πάμε άπάνω. Έδώ δεν είμαστε καλά...
"Ο άντρας σου δε θα γυρίση πριν από τρεις ώρες. "Η δουλεύτρα ζοματάι...

— Άδύνατο! "Ο,τι έχεις, θά μού το πής εδώ. Και γλίσγορα!
— Καλά. Πές μου όμως πρώτα αν μάγαταί και σύ.
— Δεν ξερω.
— Δε μπορεί να μην ξεήρης!
— Δε σου λέω, έπατέλους!
— Έγώ όμως θά τό μάθω.
— Πώς;
— "Έτσι!

Και διαμάς, πετώντας χάμω στις πλάκες την ομπρέλλα του, την αγκάλισε με τα δυό χέρια και τη φίλησε κοντά στο στόμα.

— "Οχι! άσε με!
"Ο Τζώρτζης δεν την άφινε. "Άλλοστε του αντίστεκόταν τόσο ψευτικά!
— Θά σάφήσω, άμα μού πής πως μάγαταί έσύ.
— "Οχι!
— Ναί! Πές μου το και σύ μ' ένα φιλί.
Την κρατούσε, την έσφαιγγε, κολλούσε σχεδόν το μάγουλό του στο στόμα της. Έκείνη ψευτοδύωμωσε. Και τάχα γιά να τον ξεφορτώθη:

— Ούφ! νά!
Τόν φίλησε και την άφισε.
Τη στιγμή εκείνη ή μπόρα ξανάρχισε με καινούργια όρημ. Και μέσ' στην ευτυχία που τους πλημμυρούσε, τους ξεκούφανε ο κρότος μιάς βροντής φοβερης;...

"Έτσι άρχισαν εκείνη τη νύχτα, κι' έξακολούθησαν τις άλλες χωρίς κανιάμιά τύψη και χωρίς κανένα φόβο ή διαταγμό. "Η μεγάλη αγάπη τους μεθόσε, τους τρέλαινε τόσο, που ούτε συλλογίζόνταν πιά τον κίνδυνο της ζωής, και καμιά σχεδόν προφύλαξη δεν έπαυσαν στις νυχτερινές τους αυτές συναντήσεις. Μόλις γινόταν ή ώρα δέκα, ή Λουίζα κατέβαινε στην πόρτα. Πάντα ο Τζώρτζης βρισκόταν απέξω. Κάποτε τον έβλεπε κι' από το παράθυρο. Του άνοιγε σιγά. Κι' εκείνος τρώπωνε μέσα, χωρίς να τον νούήρη πολύ ποιάς περνούσε και ποιάς τον έβλεπε. ("Η αλήθεια όμως είχε πως εκείνη την ώρα, σ' εκείνους τους δρόμους, ήταν πάντα ερημιά). Άνέβαιναν τη σκάλα άγκαλιασμένοι και τό σπίτι όλο ήταν δικό τους. Ξεχνόνταν τόσο καμιά φορά, που μιλούσαν και γελοΐσαν δυνατά, χωρίς να θυμούνται πως μπορούσε να ξυτηγή η Φροσύνη. Και—τό χειρότερο—καμιά φορά άρροισαν τόσο πολύ με την ευτυχία τους, ώστε ο Τζώρτζης κανόταν από τον ένα δρόμο τη στιγμή που ξεμυθοκάρει από τον άλλον, γυρίζοντας, ο Γιάννος. Μισό λεπτό της ώρας άκόμα και ο αντρείωμέ-

νος θά τον έβλεπε να βγαίνει απ' την πόρτα του!
Τέτοιο άτομινέντε όμως δεν εστάθηκε ποτέ. Ούτε την παραμικρή ύποψια είχε λάβει ο Γιάννος, διωδ μήνες τώρα που βαστούσαν οι ένοχοι σχέσεις. Γυφιώτας σάπι του, έβρισκε πάντα τη γυναίκα του να κοιμάται ηρωτάτα. Κι' όταν την ξυπνούσαν —τάχα— τά βήματα του, του παρασιτώνταν γλάκι :

— «Γιατί άρχισες, ψυχή μου;»
Τίποτα δεν είχε αλλάξει στον τρόπο της, στα φερσίματά της. Ήταν πάντα η γλακιά και καλόβολη βασίλισσά του, όπως κι' εκείνος ήταν πάντα ο τρυφερός της ύποτακτός. Και φαινόταν ειλικρινή, όπως τις πρώτες ημέρες του γάμου της, γιατί όταν άνοιθώς είχε άρχισει να χάνεται αυτού του είδους η ειλικρία, η Λουίζα βρήκε μίαν άλλη πηλιό που μεγάλη και πω άληθινή. Τώρα μπορούμε να πούμε πως δεν της έλειπε τίποτα. 'Από τόνα μέρος είχε τόν άντρα, τόν δυνατό, τόν άντρωσιμενό, που της έκανε τόση ευχαριστήρια να τόν έζη σιλάδα κι' από τ' άλλο μέρος τόμορφο παιδί, τόν άβρό, τόν αγαπησιάρικο, που της έκανε πάλι τόση ευχαριστήρια να τού εινε σιλάδα.

Γιατί, πραγματικώς, η Λουίζα ήταν τόνα ύποδουλωμένη στην αγάπη του Τζωρτζή, όπως ύποδουλώνεται πάντα η έρωτευμένη γυναίκα. Είχε αγάστησι τόν νέο ποιητή μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της. Στην αγάλιά του είχε βρει την πρωτογνωριστη γι' αυτήν έρωσιική μέθη. Και τόν πω άβρό, τόν πω ποιητικό πράγμα που είχε τόφα στον κόσμο, ήταν ο Τζωρτζής της. Πρωτήτερα, όταν πηγαιναν κάπου—κάπου να την επισκευφθούν οι δικαί της, τούς έβλεπε με λαχτάρα που της άνεβαζε στα μάτια δάκρυα. Τώρα τούς έβλεπε μ' άδιαφορία, σχεδόν σάν ξένους. Για τί τη γυναίκα τού άντρωσιμενού δεν έπαιζε πιά παρό ο Τζωρτζής.

Αυτό βέβαια δεν την αγαπούσε τόσο πολύ. Πάντα όμως ο πόθος του για την εξανθή και χυλιόεση» όμορφιά της δεν, τόσο θερμώς και τόσο άγύσταγος, που έξεκολούθησε η άνηψή τόν μεγάλο κίνδυνο, άπουλάγια έτος και τις πρώτες ημέρες. Καμιά φορά, φεύγοντας απ' τόν σπίτι της ειλικρίας του, σιλωρζόταν: «Γιά φαντάσον να μ' έβλεπε τόρα ο Γιάννος ο Μπούμπουρας!...». Κι' άμέσως μιά άλλη σκέψη του έδιωχνε τόν στιγμιαίο φόβο: «'Ελε βαριόσα! Πάντα κανείς θά πεθάνη. Κι' έν πεθάνει τούτη τη στιγμή, θά πήγαινε άντρωσιμημένος...». 'Ετσι, και χωρίς τη μεγάλη αγάπη της Λουίζας, τόν ίδιο τρελλός και μεθυσμένος, αυτόν τόν καιρό, ήταν ο Τζωρτζής.

Διωδ μήνες, τρεις σχεδόν πέρασαν.
Ήταν πιά καλοκαίρι. Οι άνθρωποι δεν μαζεύονταν στα σπίτια τους από τις έννοι, ούτε τά παράθυρα έκλειναν από τις δέκα. Κι' οι άνοιξιμαίκες νεροποτιές, άδίκολες έκεινο τόν χρόνο, είχαν σταματήσει. Ο Τζωρτζής, μταινοβγαίνοντας, έπρεπε τόρα να προσέχη, να φυλάγεται περισσότερο. Και φυλάγοντας πραγματικώς. Δεν πλησιάζε τόν σπίτι, παρό με πολλές λοξοδομιές και κροσεγγισίες. Για να τρωσιόση στην πόρτα, φύλαγε να μην περνά και να μην εινε σε παράθυρο κανένας. Και πάλι, πριν πεταχτή έξω, πρόβαινε απ' τη χαλαριά της πόρτας για να ξεερινήσι τόν δρόμο. Κάποτε κι' η Λουίζα, που έμενε πάνω, κρυφοκοιταζε απ' τόν παράθυρο.

Μ' όμ' αυτά, κάμπο μάλιστα έν έλε. Τόν ειδε, μεσάνυχτα, να βγαίνει από τόν Γιάννου. Τόν μάτι, που είχε και στίμα, κρυφομίλησε σ' έν' αούτι. Δεν χρειάζτηκε και τίποτ' άλλο για να μεθενη τόν άπιστευτο. Σε λίγο, με φόβο και με τρέμο, ψηφωριζόταν λίγο παντού: 'Η Λουίζα τού Τζάγια, η γυναίκα τού Γιάννου τού άντρωσιμενού, είχε φίλο τόν Τζωρτζή τόν Μιμάσο. Κάθε βράδυ, άμα ποσιλάτιζε ο άντρας της, πήγαινε τού λόγου του κι' έφευγνε τά μεσάνυχτα! Ναι, μιά τόν σπαρώ!

Τόν άπίστευτο τ' άκουσε κι' ένας άντρωσιμενός, ο Θάνος ο Γκιέουρας, εχτρος τού Γιάννου αθανάσιμος». Μά τί είχε να κάνει; Είπαμε πως οι άντρωσιμενοί, εχτροί και φίλοι, με τόν ίδιο κόμμα ή μ' άλλο, ήταν σάν άδερφοποιοί.
«Τόν άτιμο! ειπε άμωσος ο Θάνος μ' ας άτιμάζει τόν λοιπό; Πρέπει να τόν μάθω ο Γιάννος;». Έκεινο τόν βράδυ, χωρίς να χάζη καιρό, παραμύνησε ο ίδιος από ένα σπίτι της γειτονιάς, που έτυχε συγγενικό του. Κι' ειπε με τί μάτια του τόν «άτιμο» να μταινήσι στο σπίτι τού Γιάννου.

Βγήκε τότε έξω, έκατσε σε μιά ταβέρνα, έγραψε ένα μπουλετί και τόν έστειλε στη μ' ατοετία μ' έναν άνθρωπο, να βρη τόν Γιάννο και να τού τόν δώση. 'Η μ' ατοετία ήταν τόν Πλατιφόρο. Ο Γιάννος καθόταν με διω φίλους άπόξω, παράμερα λίγο και σιωσιεινά, και ρουφούσε τόν ναργιλέ του σιωσιελός. Ο άνθρωπος τόν ζύγασε και τούβλεσε στο χέρι τόν μπουλετί.

— Τ' εινε τούτο;
— Διάβασ' το!
Κι' ως που να σημάθη ο Γιάννος, να πηή ως τόν φανό και να τόν διαβάση, ο άνθρωπος

έγινε άφαντος.
«Κάποιος έν φάμες με κογιονάει» ήταν η πρώτη του σκέψη. Και γύρισε στη θέση του με τόν χαρτί στο χέρι τολαλακωμένο.
— Τί εινε; τόν ρώτησαν.
— Τίποσι... Μπαριζολέττες!...
— Μά ποιος μπαριζολέτταει με σέβανε;...
— Ξέρω κι' έγώ;... Τόν γυριζετε τόν άνθρωπο που μούφερε τούτο—διω;
— Στοζάλομα, ελι' ένας από τούς φίλους, πως εινε συγγενής τού Θάνου τού Γκιέουρα...
— Μορέ! έκαμε ο Γιάννος, χτυπιώντας τόν μιστωπό του.
Ο Θάνος δεν μπορούσε να «μπαριζολέτταρη». Κι' άφού τούγραφε πώς αούτη τήν ώρα πα τού τόν σπιτί του και να τ' ορξή ά μέσως, δεν μπορεί, κάπ θάταν!

— Πάω να ιδώ! ειπε μόνο.
Και γνέφοντας στους άνησιους φίλους να καθήσουν εκεί που καθόνταν, ξεκίνησε βιαστικά και σε λίγο χάζηκε κάτω απ' τις κολόνες της Πλατείας Ρούγας.
«Ω, πολλοί θά κλεισθηκαν κεινη τη νύχτα, βλέποντας τόν άντρωσιμενό να πηράξή έτα σιωσιεινά μ' άγεμιένους!...
'Εστρηψε ένα καντιόν προς τ' άπάνω που βρέθηκε στις γειτονίες του. 'Εντεκα ή δωρα, έρημά πιά και ήσυχη. 'Εφρασε στην πόρτα του, με τόν κλειδί στο χέρι για ν' άνοιξη. 'Η πόρτα ήταν άπαρσιωμένη από μέσα! Χωρίς άλλο, έβλεπε τόν σέρτη έκεινος που τόν πατούσε άλοένα τόν σπιτί... Χτύπησε τόν μπαταδοήρο. Μιά, διω, τρεις φορές. Τίποσι! Κανένας δεν άκουγόταν, κανένας δεν κατέβαινε να τού άνοιξη. 'Εξακολούθησε να χτυπά και να φωνάζη :
— Φροσινή!... Λουίζα!... Άνοιξη μου!

«Άξαμνα, σάν κάκουσε ν' άνοιξη κάμπο παράθυρο. Μά όχι στη φράση που ήταν κι' ή πόρτα, παρό στην άλλη... Κατάλαβε: ο πα τ' ης τού σπιτιού, μη μπορούσε πιά να φρήν ή την πόρτα, έτομαζόταν να πηρήση απ' τόν παράθυρο, που δεν ήταν δά και πολύ ψηλό... 'Εγώλε τόν ποσιτό του κι' έτρεξε στη γωνιά. 'Απ' τόν παράθυρο, ειχε να πετάζε στον δρόμο κάπ ρούχα: ένα σακάκι, ένα πανταλόν, διω παπούτσι. Κι' έκεινη τη στιγμή, ένας άνθρωπος με τ' άπορρορηκα μόνο, κρημαμένος με τά διω χέρια απ' τόν πεζούλι τού παράθυρου, ζυγαζόταν να πέση στο κάλιντερμό. Δεν πρόφτασε όμως να πέση μονάχος του και ζοντανός: Τόν έρριξε νεκρό μιά ποσιολιά τού Γιάννου. Ούτε κίχ δεν ειπε ο καικόμορος: στη καρδιά και στον τόπο.
Ο Γιάννος γύρισε άμέσως: στην πόρτα, κλειμή, καταφρογαμμένη απ' τά χτυπήματα, τις φωνές και την ποσιολιά, ή Φροσινή, που είχε κατεβεί.

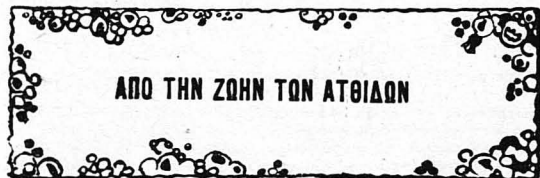
Έβγαζε κεινη τη στιγμή τόν σέρτη. Με μιά στροβιά, που συνεπηρε και τη δουλειέρα, ο Γιάννος διακλίπνε τόν ποσιτόφίλο και, με τόν ποσιτό στο χέρι, ώμωρε στη σκάλα. 'Από πάνω, η Λουίζα ξεφώνιζε άλαλασιμένη. Με την ποσιολιά, ειχε σκίσει απ' τόν παράθυρο μ' ειχε ιδεί τόν Τζωρτζή της πεσιμενο νεκρό. Κι' έτρεχε τόρα, να κατεβή τόν δρόμο, κοντά του...
'Ο Γιάννος τη σταμάτησε στο κεφάλισαλλο μ' άπλομένα τά χέρια:
— Πού πάς; Πωσι!
— Φεύγα! τού φώναζε, άρπάζοντας και τά διω του χέρια, να τά παραμερσιη και να περάση, χωρίς να ρωρηθή ούτε τόν άντρωσιμενό, ούτε τόν ποσιτό του.
— Πού πάς; κάτσε κεί!
— Έκαμε να την έμποδισή, κι' έκεινη τόν άρπαζε απ' τόν λαμό:
— Καχώρησε!... φρονιά!... παλιάνθρωπε!... Γιατί μού τόν σκοτώσες;... Γιατί μού τόν σκοτώσες;... Θά σε πηζώ!...

Ο Γιάννος τάζασε, σάπισε, παράλησε. Ήταν η γυναίκα του, η γυναικούλα του, αούτη η γνάστιμα, αούτη η γίγριμα; Πού τη βρήκε τόση δύναμη; πού τόν βρήκε τόσο μού; Τόν έφρασε σά νάταν άνδρασιμένη σε σκαμιά. Και τόν έσφιγγε τόσο δυνατά, σά νάχε χέρια σιδερένια! Ειλε κι' έπαθε να λιτωρήσι τόν λαμό του από κεινη τόν κλοιό. Κι' ειλε κι' έπαθε, να την μάσησι στην κάμαρα σερψώνοντας και να την άνεγκάση να καθήρη πάνω στο κρεββάτι.
Σ' όλο αυτό τόν διάστημα, έκεινη δεν έπαψε να τόν βρήςη φωνιά καικούγο, κι' έπειτα, άμα κάθησε στο κρεββάτι, άρχι' ένν κλάμα, ένα θρήνο απαράχητο.
— Τόν κλαίς τόρα; Έχεις μούτρα και να τόν κλαίς; της έλεγε κεινος.
'Εκεινη μιλά. 'Εκλαψε, πνιγόταν στα δάκρυα. Κι' έπειτα, μιά στιγμή, τού ξεανάτε, μά όχι πιά με θνιού, παρό μ' ένα παράπονο, μ' έναν πόνο άνεκαρπιστο:
— Άχ! γιατί, Γιάννο, να τόν σκοτώσες;...
— Για να μη σκοτώσω σενα! της άπορηθήρε.
— Σκότωσέ με! τού ειπε. Κα-

Ειλε τόν σκοτωμένο και τόν γνωρισε...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»
Ρωμάτζε του κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ.
βγαλμένο απ' τη ζωή των βλάρηδων, των άντάρηδων και των άλανιάρηδων τού παλπού, καλού καιρού.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Α.

Φυσιονομία που την διακρίνει φωτογένεια αξιοθαύμαστη και έντιμο άπάνθημα έκφρασεως. Λέγουν ότι είχε όραία. Αυτό είνε μειονέκτημα, έν συγχροίσε με την νοστιμάδα, την γοητεία, την έλευσιτότητα που χαρακτηρίζει την έλεκτή και νεαρά κυρία. Τύπος άσηνήστος, άμυλία θαρραλέα και κάποτε άπότομη. Είνε νοστιμότητα και άφελής, συγχρόνως θυμω και κοζέττα. Τό ντύσιμό της έκτάκτως καλαισθητό και σικ. Άγαπά πολύ τόν κόσμο και είνε ένα άπό τά πλέον διακοσμητικά λουλούδια στις πλέον κομψές κοσμηές συγκεφάσεις. "Έν ιδιαιτέρον χαρακτηριστικό, ότι λόγω εμφανίσεως, έκφρασεως, τύπου, εμφορίας θά μπορούσε να διεκδικήσει θέσαν μεταξύ τών κυριότερων καλλιμαθογραφικών άστέρων.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Πέμπτην παρετέθη πρόγειαμα παρά τού "Άγ- γλου Ναυάρχου.

— Παρευρέθησαν Προσεβητής Άγγλίας και ή κ. Ράμφρεϊ, Άρχηγός Άγγλικής Άποστολής και ή κ. Χόλλαντ, Ναύαρχος και ή κ. Γ. Πανά, Άρχηγός Έπιτελείου και ή κ. Λοιη και Άγγλοι αξιωματικοί. — Την παρελθούσαν Πέμπτην τσάι—μπαρτί παρά τή κ. και τή κ. Δ. Ζαφειροπούλου.

λύτερα να με σκοτώσης τώρα και μένα! "Άμ δε θά τί σκοτώνε ποτέ ο Γιάννος τή γυναικόλα του, τή θα- σίλισσα του, τή θεά του, που τή λάτρευε;... — Άφού σκότωσε κείνον, τής ελεε, περιττό. — Καλά λοιπόν. Άφρησέ με τώρα να τόν νεκροφυλήσω και να γυρίσω σπου πατέρα μου. Έμεις δέν μπορούμε πιά να ζήσουμε μαζί. — Άφού τόν σκότωσε, μπορούμε. "Η νομίζεις πως θά πάω στη φυλακή; Μου πατούσε τό σάτι, τήν τιμή, και τόν σκότωσε τή στιγμή που έφραγε άπ' τό παράθυρο σάν τόν κλέφτη. Ούτε που θά με προ- φυλακίσουν.

Δέν τού άποκρίθηκε. Σηκώθηκε μόνο κ' άρχισε να ντύνεται δια- στικά. — "Ε, τί κάνεις; — Θά φύγω! Τή φοβέρισε, τήν παρακάλεσε, έπυσε στά πόδια της ο σαλάβος, γιά να μείνη. Τού κάκου! "Η γυναίκα που άντρεσιαμένω, άντρεσια- μένη, σκληρή, άνένδοχη. Άφού τής τόν σκότωσε, δέν θά ζήσεις πιά μαζί του στιγμή. Τής έκανε φρένη. Τόν μισούσε. "Όσο γινόταν αυτά μέσα στο σάτι, στο δρόμο, οι άρσαιο άτονύ- χητρα διαβάτες έβλεπαν ένα μισόγυμνο σκωτωμένο άπάνω στα ρούχα του κα... όπου φύγει—φύγει, μη μπλέχουν σε μαρτυρίες και ντά- βαλα. Μά κ' άπό τούς γειτόνους, όσοι άκουσαν τήν πιστολιά και τάλμησαν να μισανόξουν κανένα παράθυρο και να ίδούν τόν σκωτω- μένο, τσάτσπραν να τό ξανακλείσουν. Βασίλευε άκόμα ή τρομοκρα- τία και, βέβαιος καθένας πως θά φοινάξο τό ελεε και ο Γιάννος, ή- θελε να φανή άνήξερος; ούτε εινε, ούτε άκουσε!... "Ετσι πέρασε πολλή ώρα, ως να βρεθθί ένας πολιτης, λιγότερο φι- λήσυχος, που διων εινε τό σκωτωμένο, και τόν γνόρισε μάλιστα, έ- τρεξε να φωνάξη τό περιπόλυο. Τότε μόνο τόν σήκουσαν και τόν κουβάλλησαν στο σάτι του, χωρίς να τόν νεκροφυλήση ή Λουζία. Αιτή τότε και τώκαμε. Ντύθηκε, έφριξε στο κεφάλι με μαντί- λια και μεσάνυχτα περασμένα, έφυγε γιά τό πατρικό της μονάχη. "Ο Γιάννος έκλαιγε.

Την ίδια ώρα, στα σάτια του Μιμάκου και τού Τζάγια σπαρρα- μός. Έκει δεχόνταν τό γού τους νεκρό έδώ τήν κόρη τους άμα- σμένη και διωγμένη. Γιατί αυτό πιστεύτηκε στη χώρα, αυτό άφησε να πιστευθί κ' ή ίδια: "Άγάτσε τρελλά τόν Τζώρτζη τό Μιμάκο, ο άντρας της τήν έπυσε μαζί του κ' άφού σκότωσε κείνον, τήν έδιώξε. "Εμεις θυμω ξέρουμε πως ή γυναίκα του άντρεσιαμένου τούφραγε, έφυγε, χωρίς να μωροφή ο κατοιοήσης αιδός ούπε να τήν κρατήσει, ούτε να τήν σκωτώση, ούτε να τήν ξεκατάρη τήν βία. Γιατί τήν άγαπούσε τόσο πολύ, που ή- ταν, κ' έμεινε ως τό τέλος, ο σαλάβος της.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Τής Άκαδημίας Άθηνών.
(1931)

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΡΧΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21—419)
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικού δι' έν Έτος Αρχ. 150 ΙΙ Έξωτερικού Δολλάρια 6.
"Εξάμηνος » 80 ΙΙ "Αμερικής » 6.
και δι' έλην τήν "Αφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησία συνδρομή Σελίνα 30.
ΑΙ έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέν ν' άπειθώνονται προς τόν
"Ιδιοκτήτην τού «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τμή έκάστου φύλλου Αρχ. 3.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :
"Έν "Αμερική Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New
York city, έν Αγγλία - Σουδάν ο κ. Χριστόδουλος Σαράνης, 19
Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ο κ.
Geóργ. "Αντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo - Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια τήν κατά φύλλον πώλησιν
τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General
P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέν ν' άπειθώνονται
οι ένδιαφερόμενοι.

— "Η νεαρά οικοδέσποινα, θαύμα ιδέσθαι κομψότητος και εμφο-
ρίας, ή τουαλέττα της, αξιοθαύμαστον Παριζιανισμό, άπό «Ρεμί-
σκω» μπλε—βιολέ, μοντέλλο Λαντέν.
— Θαιμωσικός διευθετημένη ή αίθουσα κατά τήν "Αμερικανική μό-
δα σέ γωνίες καλλιτεχνικές, σπόρες πολυτιμες κίτρινες, συντοσιμέ-
νες με τήν βαθύσχημη καλλιτεχνική επίπλωσι και τά ιδιότυπα ύπα-
λύου. "Ως αντίθεσις, σπάνιες ντάλλεις.
— "Η αίθουσα τού μπαρτί πολύ ενχάρηστη με ενταμίς κόκκινο
που προσέδιδε μεγάλη άλληγορησιν.
— Τό χόλλι, με μπουαζερύ και ένα μεγάλο "Ολλανδικό τζάκι, ελεγε
χαρακτηριστικό ειασές.
— Παρευρέθησαν κ. και κ. Δ. Σούτσου φέρουσα τουαλέττα κόκ-
κινη πολύ σικ, κ. και κ. Διαμαντοπούλου με ταγιέτ Παριζιάνικο μα-
φου, γαρνιρισμένο με άστρακάντα και μπλούζα χαριτωμένη ρος, κ. και
δις Φορέστη με τουαλέττα φραμψωτά σέ γραμμή αξιοθαύμαστη.
— Μία εμφανίσις έκτάκτως όραία ή δις Λούση Ντεμτλάι με
κρέπ—σατέν καφέ, βέστα γυνήνη και καπέλλο πολύ σικ καφέ.
— "Ένα αξιοθαύμαστο σίνολο ητο τής κ. Γ. Ροδοκάνη, φέ-
ρεμα γαρ, μαυτό όμοιοόμοιο, με ρενώ άρζαντέ μπρεσέ πολύ σικ
άπό καστόρι με φρόγκο έπίσης άπό καστόρι.
— Έπίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Μιχαλακοπούλου με σίνολο
κομψότατον πράσινο, κ. και κ. Χαρισιάδη φέρουσα τουαλέττα καφέ
και βέστα άπό άστρακάντα κομφοτάτη, κ. και κ. Σεφεριάδη, κ. και κ.
Ζαλωύστα.

— "Η κ. Κωνσταντινίδη, εμφορηγή εμφανίσις, με τουαλέττα μπλε-
ρονά, μαυτό και καπέλλο μαύρο, ή κ. Γ. Γεωργιάδη θελπητή συ-
νομιλήτρια, κ. και κ. "Αντωνοπούλου φέρουσα έμτρομέ κίτρινη τουα-
λέττα και καφέ καπέλλο πολύ σικ.
— "Ένα γυροπό άπό κομψές και εμφορες : Αι δεσποκινίδες Λίνα
Δ. Σκαναβή τουαλέττα μάλλινη μπλε—ρονά και καστόρινο καπέλλο
σόν ιδιο τόνο, Λένα Κ. Ζαφειροπούλου σινουέττα σπανίας χρώμα
και σίνολο νόν-πλυ-ζούττρα κομψότατον, φέρεμα άπό βελούδο σέ
χρώμα φοξίας, καστόρινο καπέλλο μαύρο σέ φορμα πολύ μεγάλη,
σέ σχήμα ελατόν και λιαν έπιπλωτής γαρνιρισμένη με φρόγκο μαύρο
βελουδένιο, ή Σούζη Ντεμτλάι με πρόσινο φρετινέ φορμα άπλόου-
στατο, γαρνιρισμένο με μικρό «άμπεσιάν» άπό λεικό επώ—τ' άντε,
καστόρινο καπέλλο με μπτό και φρόγκο άπό βελούδο πράσινο, δις
Ρενέ Φορέστη άπτη κομφοτάτη τουαλέττα, κόκκινο μαυτό και κομ-
ψότατο κόκκινο μπρεσέ συνετήσωνε τό ώραιόν σίνολο.
— "Αναγγέλλονται : δεξιώσις—μπαρτί παρά κ. και τή κ. Ν.
Νυκολαίδη τήν Πέμπτην 23 τρ. Μουσικό άπόγευμα παρά τή κ. και
τή κ. "Αλ. Δημητριάδη τό Σάββατον 25 τρέχ.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

"Η εικών τού σημερινού έξωφύλλου μας είνε έργον τού ζωγράφου
Πινάκ με τόν τίτλο «Η Γυναίκα με τά Πορτοκάλια».

ΓΔΜΟΙ

"Ο έν Νέα "Υόρκη έλεκτός συνάδελφος και Άντιπρόσωπος τών
περιοδικών μας κ. Δημήτριος Στρούτσος, έν Καλιφόρν, έτέλεσε τούς
γάμους του μετά τής "Αφροδίτης Χατζηζωζώνου έν Κω.
"Η Διευθύσις τού «Μπουκέτου» τούς εύχεται πᾶσαν ευτυχίαν.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
τεύ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ
«ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ»
Αισθηματικό ρομάντζο.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολό-
τως Ικανοποιητικὰ τιμάς πα-
λαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-
δους και πάσης γλώσσης, κα-
θώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες.
Γράψατε : «Μπουκέτο», Λένα 7,
"Αθήνας.